

Gehoor geven
Hanneke Meulink-Korf

Een nawoord is als het uitzwaaien van een goede vriend. Dank je wel, het was fijn dat je er was, en tot later! We hopen elkaar terug te zien. Er was uitwisseling, in samen spreken en zeker ook in samen zwijgen.

Deze vriend kwam niet met lege handen; hij nam voor ons een verrassing mee en die mogen we houden. De blijdschap voert de boventoon. Weemoed om wat voorbij ging, komt later. Het is me een waar geschenk dat Simon Buschman met deze website geeft. 'Ieder woord onder vrienden is het gepaste', dichtte Jan Wit.

Als lezer van Simons teksten weet je nooit precies wat die ander zou antwoorden, of welk beeld van zichzelf de beschreven ander misschien zou willen bijstellen. Tenzij jij zelf die ander bent, of jij jezelf in die ander herkent... We lazen ook reflecties van derden* op Simons eigen teksten. Ik meen een dubbel-beweging te zien, waarbij het ene het andere oproept, tegelijk ook vooronderstelt.

De teksten nodigen uit tot gesprek en tot meditatieve lezing, zoals in ieder van de boeken (de meeste met medeauteurs) die Simon uitgaf: geestrijk.

* * *

Als kind dagdroomde ik van een toverkleed, een vliegend tapijt waarmee ik met een paar vriendjes door tijd en ruimte zou vliegen. Naar bestemmingen verweg.

Ik heb gemerkt dat Simon over zo'n weefsel beschikt. Simons kleed lijkt geweven uit ervaringen met verlerlei mensen en natuur-impressies. Schering en inslag vormen zo een patroon, met bijna steeds een applicatie, maar dat is nooit zomaar een extra. Zonder die toevoeging zou iets ontbreken aan de textuur van dit tovertapijt. Neem plaats en je zult worden meegevoerd. Naar een andere wereld? Dat verre, verre land blijkt soms oud-vertrouwd te zijn, en soms ook onbekender dan ik ooit droomde. Want er zijn teksten die voor mij niet van binnenuit herkenbaar zijn; ze reiken me iets nieuws aan. Een andere tijd? Ik merk vooral: de tijd als anders dan kalendertijd.

* * *

Om een tovertapijt te laten vliegen, is wind nodig. Zoals wind altijd nodig is voor de winning van energie. Wind? Zie de vorige tekst VI-02 Windstilte en een haiku en tanka van Simon erover:

windstil, het schemert
– op een duin staan, de zee zien,
in een verte gaan

Windstil, het schemert
– vogelzang neemt af;
de nacht nestelt zich
in zachtere geluiden;
een prooikreet, dan die stilte.

* * *

Maar in onze wereld en kalendertijd geeft windstilte aanleiding tot zorg. Als voorbeeld een bericht van het KNMI , december 2017: 'Nederland had in december 2016 onder invloed van hogedrukgebieden vaak weinig wind, net als grote delen van Noordwest-Europa. In een vandaag verschenen onderzoek laten we zien dat de kans op dergelijk windstil winterweer lijkt toe te nemen. Het is nog niet duidelijk hoeveel van deze toename komt door de opwarming van de aarde en hoeveel door verandering in ruwheid van het landschap door bebouwing en bebouwing. [...] Kansen op windstil weer nemen toe als hogedrukgebieden hier 's winters vaker voorkomen. Uit luchtdruk waarnemingen blijken hogedrukgebieden echter niet talrijker te gaan worden. Blijft over dat de kans op windstil weer toeneemt als bebouwing en bebouwing toenemen, waar-door de wind door wrijving meer geremd wordt. Ook het stabielere worden van de atmosfeer door het versterkte broeikas effect doet de wind afnemen. Hierdoor mengen de krachtige winden uit de bovenlucht namelijk minder makkelijk naar de grond.'

Hier gaat het over het stolpeffect van met veel fijnstof verontreinigde lucht, die blijft hangen, aldus smog veroorzaakt. En soms niet eens zichtbare smog maar onzichtbaar gif voor de longen van mens en dier.

Ik heb overwogen om zelf vervolgregels te schrijven, vanuit deze bezorgdheid, zoals in het onderstaande beeld weergegeven wordt.

Foto: Simon Buschman

* Er is een directe samenspraak in de renga's, de kettinggedichten, waar 15 andere auteurs en Simon in samenwerkten en Job Degenaar reflecties bij schreef, alsmede een Terugblik (zie hoofdstuk V). We ontvingen ook berichten in teksten van indirecte samenspraak van Simon met andere stemmen en/of personages en reflecties in tanbuns, tanhaibuns, haibuns van Anke de Lange en Erik Heijerman.